

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 27. Metai XVI

Liepos-July 4, 1936

TĒVU MARIJONU REMEJU SAVAITRAŠTIS

V SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

E V A N G E L I J A

Mato 5, 29—24.

A NUO METU Jėzus tarė savo mokytiniams: Jei jūsų teisybė nebus pilnesnė kaip Rašto žinovų ir parisiejų, jūs neįeisite į dangaus karalystę. Jūs girdėjote, kad seniejiems pasakyta: Neužmuši; kas gi užmuštų, bus pamerktinas teisme. Aš gi sakau: Kiekvienas, kurs pyksta ant savo brolio, bus pasmerktinas teisme. Kas gi sakytų savo broliui: Raka! bus pasmerktinas taryboje. O kas sakytų: Beproti! bus pasmerktinas į pragaro ugnį. Todėl jei tu atnašauji savo dovaną prie altoriaus ir tenai atsimeni, kad tavo brolis turi šitą prieš tave, palik savo dovaną tenai ties altorium, eik pirma susiderintų su savo broliu ir pasikui atėjęs atnašausi savo dovaną.

“Mano Tikėjimas Liepia Tau Dovanoti”

Kai Prancūzijoje kariavo katalikai su hugenotais, į katalikų vado hercogo Guise palapinę sėlino kažkokis slapukas. Sargyba jį sugavo ir nuvedė pas hercogą. Pasirodė, kad tai buvo hugenotas, kurs norėjo hercogą nužudyti. “Ar aš tau ką pikta esu padaręs, kad tu ketinai mane nužudyti?” paklausė katalikų vadas. Tas atsakė: “Aš esu hugenotas. Mano tikėjimas man liepia tavęs nekėsti, prakeikti, ir aš norėjau tave nužudyti.” Hercogas jam atsakė: “Jei tavo tikėjimas tau liepia mane nužudyti, tai mano tikėjimas man liepia dovanoti. Tai taręs, hercogas liepė jį išvesti iš stovyklos ir, gyvą ir sveiką, paleisti. — Senovėje stabmeldiškoje Graikijoje gyveno vienas žymus asmuo, vardu Fokionas. Jo priešai pasmerkė jį mirti; jam skirta buvo išgerti nuodų. Pamėgęs nuodų taurę, Fokionas tarė savo sūnui: “Mano sūnau, šis yra vienintelis ir paskutinis mano įsakymas tau, kad tu tuoj pamirštum šiuos nuodus ir niekada už juos nekeršytum.”

L E K C I J A

I Petro 3, 8—15.

M YLIMIAUSIEJI, būkite visi vienos minties, užjaučia, mylėkite brolius, būkite gailestingi, romūs, nuolankūs; neatsilyginkite piktu už piktą, nė keiksmu už keiksmą, bet priešingai, laiminkite, nes tam esate pašaukti, kad paveldėtumėte palaiminimą. Nes kas nori mylėti gyvenimą ir gerų dienų matyti, tegul sulauko savo liežuvį nuo pikto ir tegul jo lūpos nekalba vyliaus; tegul jis nusigręžia nuo pikto ir tegul daro gera, teieškai ramybės ir tegul ją seka; nes Viešpaties akys ant teisiųjų, ir jo ausys klausosi jų maldų; bet Viešpaties veidas prieš darančius pikta. Ir kas yra, kurs jums kenktų, jei uoliai stengsitės daryti gera? Bet jei ir turėtumėte ką kentėti dėl teisybės, jūs esate palaiminti. Nebijokite jų gąsdinimo ir nenustokite ramybės. Laikykite Viešpatį Kristų šventu savo širdyse.

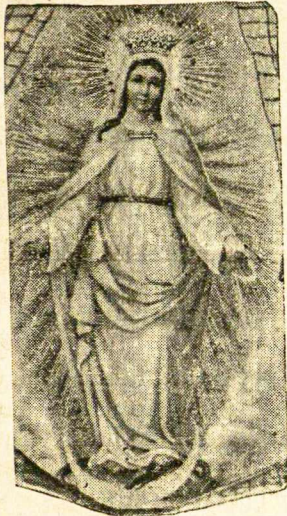
Ištikimi Kristaus Tarnai

Karaliaus Konstantino Didžiojo tėvas, Konstancas Chloras, kartą (apie 300 mt.) norėjo išmėginti savo dvaro, Tryro mieste, tarnautojus. Jis pasišaukė dvaro žmones ir įsakė jiems aukoti pagonių dievams. Kas neaukosiąs, tas būsiąs atleistas iš tarnystės, grasino karalius. Dauguma tarnautojų nėjo aukoti dievams. Tik vienas išsižadėjo krikščionystės, nes tarėsi tuo būdu įgysiąs savo pono malonę. Deja, skaudžiai tas vargšelis apsiriko! Konstancas Chloras jam pasakė: “Dabar matau, kad tū esi neištikimas Dievo tarnas. Jeigu jau dangiškasis Viešpats negali tavimi pasitikėti, juo mažiau aš, žemiškasis karalius.” Tą tarnautoją karalius tuojau atleido iš tarybos, o ištikimuosius Kristaus sekėjus pagyrė ir gausiai apdovanojo.

“Būkite tat tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas tobulas.” (Mato V, 48).

Marijos Užtarymo Galybė

Kun. A. T. (Samata)

“Nepamiršk padėkoti mano motinai”

PRANCŪZIJOS karaliaus Liudviko IX motina — Blančė, vieną gražią dieną, eidama pro Paryžiaus kalėjimą, susitūrėjo ties vienu kalėjimo narvelio langu, iš kurio kalinys nuoširdžiai jos maldavo, kad jo pasigailėtų ir jam duotų laisvę. Karalienė Blančė atsakė: “Tov aš viena negaliu padaryti; visgi aš tave užtarsiu, kad taptum laisvas”. Ir ji paskubo pas savo sūnų — karalių Liudviką IX, ir maldaudama jo, tarė: “Paliuosuok tą kalinį iš kalėjimo, tai meldžiu iš meilės dėl tavęs, meilingas mano sūnau”. Karalius išklausė motinos maldavimo. Ir tuojau įsakė pas jį pristatyti tą kalinį, ir jam tarė: “Netrūkusi tapsi laisvas, bet už tą laisvę *nepamiršk padėkoti mylimai mano motinai*. Jei ji nebūtų tavęs užtarus mano akivaizdoje, būtum kalėjęs dar ilgus metus”.

Jėzus Kristus, Dangiskasis Karalius, taip pat niekada neatsakė ir neatsako Savo Motinos maldavimams. “Maldauk, ką tik nori, geroji mano Motina”, Jis kalba Jai, “o viskas bus Tau duota ir įvykdyta, nes Sūnus negali niekada atsakyti Savo Motinai, kurią taip meilingai myli”.

Marija yra mūsų Karalienė. Ji yra Galingoji mūsų Užtarytoja, kuri mums maldauja nuodėmių atleidimo mūsų gyvenime ir mirimo valandoje, o Dieviškasis Sūnus, matydamas Savo Motinos susirūpinimą nusidėjėliais, kad jie nepražūtų, jiems duoda atgailos malonę, per kurią juos išlaisvina iš nusidėjimų ir daro vėl tyrais ir nekaltais.

Todėl, su dideliu ir atsidasvysiu pasitikėjimu kreipkimės į Mariją, meldamiesi: “Marija, Kristaus Motina, melski už mus!”

Gailestingumo Raktai

Vienas garsus pamokslininkas pasakojo rašomą anekdotą, kad klausytojai galėtų geriau suprasti, kaip Marija užtaria nusidėjėlius, — Mūsų Išganytojas vieną kartą paklausė Šv. Petro, Dangaus Vartų raktininko, kam jis Dangun įleido šią ir kitą nepageidaujamą sielą. Šv. Petras, susimaišęs, aiškinosi, sakdamas, kad jis negalėjęs nieko padaryti, nes Dievo Motina įleido tas sielas, dėl kurių įleidimo Šv. Petras dabar turėjo Dievui išduoti tokį pasiteisinimą: “Aš, iš tikrųjų, iš Tavęs, Visagali, gavau Teisingumo raktus, bet Savo Motinai Tu pavedei *Gailestingumo* raktus. Jie atidaro Dangaus Vartus daugeliui sielų, kurių aš neturėčiau įleisti”.

Marija, galingu savo užtarymu, išgelbsti labai daug nusidėjėlių. “O, Marija!” šaukia Šv. Bonaventūra, “nusidėjėlis, nors jis būtų pasaulio išmata, jo Tu niekada neatmeti, bet motiniškąja meile dar jį priimi pas save ir neapleidi iki kol jį sutaikai su bausmingu Teisėju”.

Kartą Marija apsireiškė vienam iš šventųjų, ir jam įsakė Ją vadinti maloninguoju vardu: — Nusidėjėlių Apgynėja.

Nuliūdusinių Viltis

Vienas jaunas vyras, 26 metų amžiaus, prarado tikėjimą ir tapo bedievis. Nors mirtinai susirgęs, visgi nesileido prikalbinti kunigo pašaukti. Laikas nesulaikomai bėgo, o mirtis artinosi. Motina ašaromis maldavo sūnaus, kad jis prisiimtų kunigą. Tuo-

met jo vienas maldingas prietelis, kurio patarimų klausydavęs pirmiau, nuoširdžiai atsikreipė, kalbėdamas: "Jei pats nesutinki daryti atgailojimo, tai malonėk iš manęs priimti šį Švenč. Marijos paveikslėlį. Aš tikiu, kad jis tau suteiks suraminimą ir paguodą."

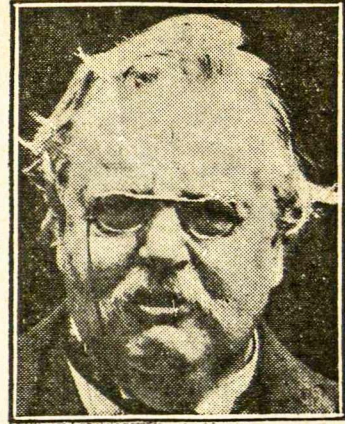
Mirštantis ligonis priėmė duotą paveikslėlį ir tylėjime į jį kurį laiką žiūrėjo. Pasakui, apversdamas jį, pamatė atspausdintus Šv. Efrema žodžius: "*Spes Desperantium — Nuliūdusiųjų (nusiđėjusių) Viltis!*" Ligonis giliai atsідūso ir pašaukė: "Gailestingoji Marija, Tu tikrai esi nuliūdusiųjų viltis ir paliksmintoja. Kas gi labiau yra nuliūdęs ir nusiminęs nekaip aš? Netrukus aš turėsiu stoti prieš Kristaus Teisėjo tribūną, o mano Atpirkėjui esu baisiai nusikaltes, nes visą gyvenimą nuodėmingai gyvenau. Marija, vienintėlė mano viltis ir paguoda, pasigailėk vargingos mano sielos ir išgelbėk mane iš nuliūdimo, nusiminimo!" Ir jis griaudžiai apsiašarojo, pabučiuodamas paveikslėlį.

Ir jame įvyko netikėtas perversmas. Pas jį atėjo kunigas. Ligonis atliko gerą išpažintį, o nuliūdimas pranyko ir užleido vietą saulėtai vilčiai ir drąsiam pasitikėjimui. Mirčiai prisiartinus, jis šūkterėjo: "Ar matote? Štai, Dangaus Karalienė! Marija ateina mane paimitų pas save. Dėl manęs Ji gavo nuodėmių atleidimą ir išganymo malonę."

Marijos Širdis nusidėjėliams visada atvira ir atidara. Bažnyčios šventieji Tėvai teisingai Ją vadina: "*Spes Desperantium — Viltis tųjų, kurie yra netekę vilties.*"

Gerbkime Mariją, Dievo Motiną

Savo išganymui neturime užtikrinimo. Tačiau, pamaldumas į Švenč. Panelę Mariją, anot šventųjų mokymų, yra išganymo galingas ženklas. "Laimingi yra tie," rašo Šv. Bonaventūra, "kurie yra Marijos malonėje. Dangaus šventieji juos laiko už būsimus savo bendrus." Tariant Šv. Jono Damasceno žodžiais: "Pamaldumą prie Marijos Dievas duoda tiems, kurie trokšta būti išganyti per Mariją. Tas, kurs turi tą ženklą, būtent, pamaldumą prie Marijos, bus Dievo pripažintas, kaipo Jo saviškis." Šv. Albertas Didysis, Bažnyčios garbingas Dak-

Neseniai miręs žymus britų rašytojas Gilbert K. Chesterton. 1922 metais jis perėjo Katalikų Bažnyčion ir nuo to laiko daug dirbęs katalikybei. Savo raštais gynęs Katalikų Bažnyčią nuo priešų.

taras, rašo, kad pamaldumas prie Marijos yra amžinojo gyvenimo tikriausias ženklas. Šv. Efrema — pamaldumą į Dievo Motiną vadiną įžanga į Rojų, o Šv. Bernardas žymi, kad Marijos gerbimas lydi į Dangaus laimę.

Šv. Pranciškus Borgija baimėjosi, kad tie, kurie negerbia Marijos, negali gerame ištvirti iki pabaigai. Šv. Jonas Berčmanas parašė sau tokį pareiškimą: "Kaip ilgai aš neturėsiu nuoširdžios meilės prie Švenčiausios Marijos, tol nebūsiu tikras tapti išganytas." Taigi, dideliu ir karštu pamaldumu melskimės į Švenč. Mariją, Dievo Motiną, nes nuo Jos pareina amžinoji mūsų laimė. Ją gerbkime su dideliu pasitikėjimu ir pasiaukojančia meile, nes Ji yra Dievo Motina. Be to, "Švenčiausioji Marija yra šaltinis," pareiškė Popiežius Benediktas XIV, "per kurį visų dovanų ir malonių vandenys plaukia į žmonių širdį."

Ne veltui Šv. Bernardas įamžino Švenč. Marijos užtarymo galybę nemirštančios maldelės žodžiais: "*Atmink, Švenčiausioji Panelė, Marija, jog nuo amžių nebūvo girdėta, kad kas nors Tavo apgyniman bėges, Tavo pagalbos meldžias, Tavo užtarymo reikėlaujas, būtų buvęs apleistas.*"

Verkiančios Statulos

Irlandijos mieste Templemore 1920 m. liepos mėn. kažkas užmušė anglų policijos vada. Anglai pasiuntė kariuomenę sugriauti miestą ir iššaudyti bėgančius gyventojus. Kariuomenė apsupo miestelį, apipylė žibalu dviejuose mieste pakrašiuose esančius namus ir stengėsi padegti. Bet miestas nedegė. Tada vienas karininkas užlipo ant miesto valdybos namų stogo ir jį padegė. Bet čia jis nuo stogo nukrito, nulūžo abi kojos ir po 2 valandų mirė. Stovėjusieji prieš miestą su armotomis kareiviai pasitraukė šalin. Kol visa tai vyko, vienas dievotas popieriaus krautuvės savininkas sustatė į savo namų langus Jėzaus, Marijos ir Šv. Juozapo statulas, tikėdamas, kad jie apsaugos jį namus nuo sunaikinimo. Iš krucifikso (kryžiaus) penkių žaizdų pradėjo tekėti kraujas, Švč. Marijos ir Šv. Juozapo statulos verkė, ir iš burnos jiems ėjo kraujas. Nebegalėdamas atsimušti nuo besigrūdančių pažiūrėti žmonių, jis lauke padarė tam tikrą užtvarą, kur padėjo tas stebūklingasias statulas. Prancūzijos telegramų agentūra "Havas" 1920 m. rugp. 23 d. patvirtino šių įvykių tikrumą ir pranešė, jog prie tų statulų įvyko daug stebūklingų pagijimų. Vienas kareivis granatos taip stiprai buvo sudraskytas, kad per 3 metus išgulėjęs ligoninėse negalėjo pagyti. Jį atnešė pas tas stebūklingasias statulas, ir po trumpos maldelės jis atsistojo visai sveikas. Taip pat staiga tenai pagijo nuo džiovos jau marinama mergaitė.

Netikinti Motina ir Sūnus

Vairono klebonas (netoli Grenablio, Prancūzijoje) 1890 m., tarė vienai motinai: "Siuntinėk savo sūnų ir į tikybos pamokas, nes kitaip jis negalės priimti Pirmosios Komunijos." Ta akiplėšiškai atsakė: "Mano sūnui nereikia nei tikybos pamokų, nei Pirmosios Komunijos. Žiūrėk, kokie ažuolai miške, bet jie auga be jokios religijos." Gerąsirdis klebonas ramiai atsiliepė: "Taip, mano miela, ir teliukai darže nereikalingi jokios religijos." Po 20 metų sūnus buvo

pasmerktas mirti, nes jis pasmaugė savo motiną, nebenorėjusią jam duoti pinigų pragerti.

Karūna, Kuri Vainikojo Švenč. Panelės Marijos Paveikslą

Čia vaizduojama nepaprasta karūna, kuri dabar išstatyta privačion parodon Drake viešbutyje, Chicagoj. Karūna yra gryno aukso ir nusagstyta parinktiniausiais ir gražiausiais pasauly emeraldais (brangakmenėliais). Ši karūna vadinasi Andes karūna — kitados su ja buvo vainikuotas Andes Švč. Panelės Marijos paveikslas.

Šios karūnos istorija tokia: 16-ajam šimtetyje Peru užkariautojas Pizarro pagrobė šią karūną iš inkų giminės brangenybių kolekcijos Atahuallpa. Paskui karūna pateko Popoyan katedron, Kolombijoje. Popiežiui Pijui X leidžiant, Popoyan arkivyskupas 1914 metais pardavė karūną už nežinomą sumą. Už gautus pinigus arkivyskupas stato našlaičiams prieglaudą ir ligoninę Popoyan.

Dabar karūna yra Chicagoj (brangių akmenėlių) sindikato rankose ir įvertinama 4,500,000 dolerių. Karūna yra 12 colių aukšta ir turi 453 brangius akmenėlius. Tai paslaptis, kaip ši karūna išliko sveika per tiek šimtmečių.

Onutė De Guignaitė

Anecijos Gėlelė

(1911 — 1922)

Kun. Pr. J. Vaitukaitis

SAUSIO 14 dieną, 1922 metais, šventumo nekaltoji gėlelė buvo paimta iš žemiškojo daržo, kad žydėtų Rojaus punkiame klonyj. Malonės kūdikis buvo Joanė-Mariutė-Juzefa-Onutė De Guignaitė, kuri vienuolikos metų trumpo savo gyvenimo bėgyje atsiekė stebėtinų aukštybių dorybės ir Dievo meilės, kurios gimė iš jos meilės švenčiausiajam Sakramentui, duodama naujus įrodymus reikšmingų ir išganingų vaisių ankstyvos Šv. Komunijos tarp mažų vaikelių.

Ta šventumo nekaltoji gėlelė buvo vadinama vienu gražiu ir maloniu vardu, būtent, *Onutė*. Ji gimė balandžio 25 dieną, 1911 metais, Anecijos miestelyje, Prancūzijoje. Jos tėvai, griovas ir griovienė de Guignai, abu uolūs katalikai, auklėjo savo vaikus tikrai krikščioniškoje dvasioje. Be dukrelės Onutės, kuri buvo vyriausia, dar buvo vienas broliukas ir dvi sesutės, kurie vaikai teikė daug džiaugsmo de Guignų laimingai šeimai.

Onutę Dievas apdovanojo dvasios ir proto gausiomis dovanomis. Tačiau, ji turėjo daug klaidų, prieš kurias kovojo tikruoju karžygiškumu, kai tvirtėjo jos būdas. Ji turėjo atvirą, nuoširdžią sielą, laiką permatančią ir protaujančią dvasią, tvirtą valią su skubiu nusistatymu ir galingu pasiryžimu, ji taip pat turėjo labai jautrią širdį, ir veiklių maloningumą, kurs vainikavo visus jos veiksmus meilinga malone. Iš kito atžvilgio, ji kartais būdavo nepaklusni ir reikėdavo ją grąsinti, kad klausytų. Iš prigimties ji buvo lydovė, ir žaismėse su kitais vaikais ji imdavo vadovybę, nežiūrind, kad ji buvo jauniausia iš visų kitų vaikų. Būdama visada pasiryžimų pilna, ji niekada neturėjo kliūčių, kurios galėtų sulaukyti jos norus ar troškimus.

Ji vieną kartą reikalavo gauti čokolado, kai buvo jai pasakyta, kad ji negaus. Gar-

dumynas buvo padėtas ten, kur buvo manyta, kad ji nepasieks. Tačiau, kai namiškiai kalbėjosi salione, Onutė sustatė keletą kėdžių ir netrukus surado paslėptą čokoladą, ir suvartojo užgintą gardumyną. Nėra reikalo minėti, kad už tai ji buvo nubaušta, visgi tokis įvykis parodo, kad ji nebuvo apdovanojama tuo savęs atsižadėjimu, kuriame pratinosi nepaprastu būdu.

Onutė buvo be galo meilinga mergaitė. Bet ji taip pat buvo ir pavyduolė. Net, kai ji buvo keturiolikos mėnesių, kai gimė jos broliukas, ji nekantriavo, kad motina neatsiduodavo jai vienai. Ji nemėgo savo broliuko, ir turėjo būti daboje, kad jo kartais neužgautų. Vienok, vėliau, ji pamilo savo broliuką ir abi sesutes, kurie vaikučiai džiugino gerus tėvus.

Kai Onutei sukako ketvertas metelių, jos tėvas, kurį labiausiai mylėjo, žuvo Didžiamame Kare. Jos širdelė buvo perverta skausmais. Ji dalinosi ašaromis su motina. Ir nors būdama dar kūdikis, ji rūpinosi suraminti savo brangią motulę. Ir nuo to laiko įvyko staigi permaina Onutėje. Jos širdis rado paguodą mintyje, kad jos mylimas tėvelis nūngi yra Danguje, Dievo prieglobstyje, ir ji ilgėjosi to laiko, kada ir ji taip pat eis į Dangų, kad amžinai gyventi su Dievu, ir neturės daugiau baimės, kad neprarasti Jo, kad nenusikalsti Jam. Kai matė nuliūdusią motiną, tas reginys giliai paliesdavo Onutę, ir ji visada stengdavosi motiną paguosti. Ji ryžosi būti labai gera ir klusni, ir meldėsi ir darė pasiaukojimų, kad suraminti ir nudžiuginti savo brangią motulę. Vieną kartą, Onutė, buvusi tokia užsispyrėlė, taip skubiai atkertanti kalboje, dabar gi tapo be galo nuolanki ir atsida-vusi, užsimiršusi apie save ir rūpestinga kitų reikalams. Ji nieko neatsakė Dievui, ir meldavo Jėzaus, kad jai duotų daugiau meilės ir didesnio maloningumo.

Baigiantis jos gyvenimo penktiesiems meteliams, taip apie vasarą, 1916 metais, Onutę suėmė pavojinga liga. Gydymo būdas buvo skausmingas ir nepakenčiamas, bet ji visa kantriai kentė, kai jai buvo sakyta apie Viešpaties Jėzaus kentėjimus, ir kad jos skausmai, suvienyti su Jo karčia kančia, pagelbės išgelbėti sielas iš skaistyklos ugnies kančių.

Apie tą patį laiką Onutės motina nutarė pasamdinti mokytoją, ir Onutė buvo pavesta priežiūrai ir globalai naujos geros mokytojos, kurią netrukus pamėgo ir susibūliavo. Nauja mokytoja dideliai stebėjosi iš Onutės meilingo ir maloningo pabūdžio, ir negalėjo sau tikėti, kad mažosios ligonės mokinės tokis nepaprastas saldumas ir savęs atsižadėjimas nėra vien gamtiškas apdovanojimas, bet turi eiti iš Dievo antgaminių malonių.

Prirengimas prie pirmosios Šv. Komunijos

Nuo pat jaunų dienelių, Onutė ilgėjosi tos laimingos dienos, kada Jėzus ateitų į jos širdį ir joje visada pasiliktų. Birželio mėnesį, 1915 metais, jos motina rašė apie savo dukrelę: "Aš stebiuos iš jos išmintingumo. Ji dažnai kalba apie pirmąją Šv. Komuniją, ir viršum visa ko kita, ji manęs prašo, kad pasakočiau apie ją. Jos atsakymai dažnai nustelbia mane, ir aš manau jai nupirkti trumpą katekizmą, iš kurio ją mokinsiu visa ko, kas reikalinga priėmimui..." Jos pirmosios Šv. Komunijos mintis Onutei buvo nauja priemonė būti gerai, nes ji troško visomis išgalėmis prirengti "savo širdyje meilingą buveinę jos Brangiausiajam Jėzuliui." Jos džiaugsmas buvo didelis, kai ji buvo leista į vienuoliją Kanese prisidėti prie katekizmo mokinių būrelio. Ir nors ji dar neturėjo pilnų penkių metų amžiaus, bet ji jautėsi lyg savo namuose tarp būrio dvidešimt kitų mergaičių, kurios ėjo devintus ir dešimtus gyvenimo metus. Ji buvo labai rūpestinga, atsidavusi ir uoli, ir jos draugės buvo nustelbtos iš jos išmaningumo. Kai niekas negalėjo atsakyti klausimo, tai visų galvos staiga atsikreipdavo į Onutę, kuri plonu balseliu tuojau išrišdavo atsakymą, kad vieną kartą kita mergaitė prasitarė: "Ta mažoji Onutė žino visa."

Vieną dieną prieš pat Kalėdas Motina Perdėtinė priminė mažoms mokinėms prirengti prakartėlę su gražia antklode Kūdikiui Jėzui. Verkdamą, Onutė prisipažino, kad ji nežinanti, kaip siūti. Tačiau, ji skubiai nusiramino, kai buvo paaiškinta, kad prakartėlė turi būti prirengta *jos pačios širdyje*, darant daug mažų pasiaukojimų Jėzaus meilei. Su dideliu uolumu ji atsidavė darbui, kad savo širdyje prirengti tikrai gražią "prakartėlę". Ir teisingai galima apie ją tarti, kad nuo to laiko ji niekada neatsisakė daryti pasiaukojimų.

Vieną kartą kapelionas paklausė Onutės, ar kartais nesibaimėja, kai rengiasi prie pirmosios Šv. Komunijos? Su kūdikišku pasitikėjimu ji atsakė: "Aš visada kalbėsiu į tėvelį su didele pagarba, betgi aš visai nesibaimėju. Argi kunigas neatstovauja Gerąjį Jėzų?"

Jos pirmosios Šv. Komunijos diena artėjo, bet atsitiko kas nors nesitikėto, kas galėjo iš Onutės atimti jos didelę laimę. Kai vyskupas pamatė vardą iš eilės vienos mergaitės, kuri neturėjo šešerių metų, jis norėjo išbraukti tą vardą. Onutės vyresnieji maldavo, kad to nepadarytų. Tada vyskupas davė išlygą, kad Onutei reikia duoti rimtą kvotimą. Jėzuitų tėvų viršininkas turėjo ją kvosti. Visi prisibijėjo, kad Onutė neišlaikys kvotimo, bet ji buvo rami ir patenkinta. Ji atsakė į klausimus aiškiai ir sumaniai. Ir kvotėjas, patenkintas gražiais ir tiksliais atsakymais, prailgino kvotimą, taip kad tie, kurie buvo lauke, pradėjo teirautis ir nerimauti. Kai kvotimas pasibaigė, jis tarė laimingajai motinai: "Ne vien tik ji yra prirengta, bet ir aš pats noriu, kad ir tamsta būtum taip visada prisirengusi prie tikybiškų pamokų, kaip ši kilni ir pažangi tamstos dukrelė."

Onutė atliko rekolekcijas ir prisirengė prie Šv. Komunijos su nepaprastu ir tikruoju atsidavimu ir uolumu. Kunigas, kurs davė tas rekolekcijas, kalbėjo mažuotiems, kad klusnumas yra vaikelių šventumas, ir savo pavyzdžiu jie turi prisiminti klusnų Jėzų. Niekas tų kilnių mokymų taip tvirtai ir ištikimai nepriėmė į savo širdį, kaip Onutė.

Onutė pirmą kartą gyvenime priėmė Jėzų

Laukimo laikas, kurs Onutei atrodė taip ilgas, pagaliau atėjo, ir pirmosios Šv. Komunijos rytas išaušo. Tai buvo kovo 26 dieną, 1917 metais. Tą rytmetį Onutė kėlėsi labai anksti, kad galėtų geriausiai prisiruošti iškilmingam įvykiui. Kaip buvo paklausta, ar kartais ji nėra išsiblaškiusi ir ar nesibaimėja, ji davė tą malonų atsakymą: “Visai ne! Dėl ko gi aš turėčiau baimėtis? *Mažasis Jėzusis tarė, kad noris, idant taip būtų, kaip yra. Jis trokšta ateiti į mūsų širdis.*”

Šv. Komunijos metu, Onutė ramiai ir garbingai artinosi prie Viešpaties Stalo, jos veidas spindėjo tuo džiaugsmu, kurį jautė savo širdyje. Su giliausia ir kilniausia pagarba ji priėmė konsekruotą Ostiją ir nuleistomis akutėmis grįžo į savo vietą. Tie, kurie ją matė, persiėmė kilnia stiprybe ir stebėjosi, kokios paslaptys jungėsi tarp Jėzaus ir tos mažosios išrinktos sielos. Niekas negalėjo atspėti, bet nolumas, kuriuo ji po to ryžosi nugalėti savo klaidas ir pratintis dorybėse, rodė, kad Gerasis Jėzus davė jai daug nepaprastų ir ypatingųjų malonių.

Ne tai, kad Onutė nuveikė ko nors daug ir nepaprasto. Ji buvo vien paprasta maža mergaitė, nuolanki ir kartais baikšti. Bet, kadangi labai mylėjo Dievą (ji ryžosi visa-
da Jam patikti, vykdydama Jo šventąją valią. Ir tai buvo jos šventumo paslaptis. Ji žinojo, kad *sąžinės balsas yra Dievo balsas*, ir rūpinosi visada klausyti to balso ir jį sekti. O griovienė Guignienė atsidavusiai mokino savo vaikelius tikybiškų tiesų, ir kas dieną jiems skaitė skirsnį iš Šv. Rašto ar iš Šventųjų Gyvenimo. Po skaitymo, ji trumpai paaiškindavo skaitymą ir nurodė, kokiu būdu reikia sekti kilnuosius pavyzdžius.

Kaip visi geri žmonės, kurie pavyzdžingai ir dievobaimingai gyvena, Onutė darė daug gražių pasiryžimų ir juos ištikimai vykdė. Ji juos surašė į sasiuvinėlį, kad nepamirštų jų. Ji taip pat užrašinėjo maldingas mintis, kurios jai gelbėtų būti geresne ir kilnesne. Tie jos užrašai yra lyg raktas, kurs atrakina skarbų skrynią ir mums atidengia tuos žemčiūgus, kurie buvo paslėpti jos širdies viduje. Ir mes galime taip pat išmok-

ti, kaip mūsų pačių gyvenimą padaryti malonių ir patinkančių Dievui.

“Tai yra reikalinga turėti didelę pagarbą dėl Dievo esimo,” ji rašė. “*Aš turiu garbinti Dievą ir gerbti mano tėvelius*, ir daryti visa, kad jiems patikti, juos mylėti mano visa širdimi, jiems tarnauti kiekvienu galimu būdu. *Gerbti savo tėvelius reškia jiems tarnauti, jų klausyti, ir daryti visa, kaip jie nori ir trokšta.*”

Tai yra svarbiausia pamoka visiems vaikams. Tačiau, kaip daug yra tokių vaikų, kurie niekada neišmoko pratintis tokia pamoka. Kai Onutė matė, kad klausyti yra sunku, ji prisimindavo, kaip Vaikelis Jėzus Nazarete klausė Savo šventųjų tėvų, ir kas jai išrodė sunku ir kartu, tuojuo tapdavo lengva ir maloninga. Kad jos klusnumas buvo pažadintas Dievo meilės, kaip visa tikroji klusnybė turi būti, mes žinome iš kitų jos užrašų, kuriuose pažymėjo: “Mergaitė, kuri neklauso savo tėvelių ir mokytojų, kuri pavydžia ir tingi — tame visame ji blogai tarnaus Gerajam Dievui ir ji nevykdys Jo valios.”

Ir vėl ji rašė savo užrašuose: “Mano siela yra skirta Dangui. Mes labai daug rūpinamės apie mūsų kūno pagražinimą, bet visai mažai apie savo sielą. Mano siela sutverta amžinajam gyvenimui, kad būtų be ribų laiminga. Gerasis Dievas nori, kad ji būtų be galo laiminga. *Tai pareina vien iš manęs pačios*. Motulė tai padaryti už mane negali.”

Mažieji pasiaukojimai ir aukos

Onutė realizavo, kad jei ji trokšta tikrai mylėti Dievą, ji turi išmokti savęs atsižadėjimo pamokos. Tame ji sekė Jėzaus Mažąją Gėlelę, kurios *neilgas kelelis* buvos barstyti gėles Jėzaus kelionei, darant daug mažų pasiaukojimų ir aukų. Ji buvo vadovaujama savo motinos, kuri jai nurodė būdus, kaip atlikti tuos pasiaukojimus ir ragino juos skaičiuoti, kad ją padrasinti dauginti jų skaičių. Pavyzdžiui, medis buvo jai nupieštas su trimis plikomis šakomis, kurias Onutė turėjo nudabinti lapais, kurių kiekvienas vaizdavo pasiaukojimą ar padarytą auką. Tuo savęs atsižadėjimo ištikimu pratinimų mažuose daiktuose, Onutė išmoko atsisakyti nuo kai kurių pamėgimų, išmoko

būti meilinga ir labdaringa kitiems, ir išmoko pildyti mažiausias pareigas tobuliausiu būdu. Turime tikėti, kad tai visa nebuvo daroma be kančios, bet Dievo meilė jai gelbėjo tas visas sunkenybes nugalėti.

Onutė buvo dar visai mažytė, atsižadėdavo ko nors, ji buvo įpratus sakyti: "Aš darau mano pasiaukojimą, auką." Tačiau, kai ji paugėjo ir tobulėjo, ji bandė savo pasiaukojimus laikyti paslėptus nuo kitų matymo ar pastebėjimo. Kadangi ji buvo silpnutė, tai su didelėmis negalėmis pradžioje ji keldavosi kas rytą. Tačiau, pasiaukavusia dvasia ir atsidasviusi pasiryžimu dabar ji tuojau kėlėsi, kai buvo žadinama iš miego. Tuo pačiu būdu ir ypatingu uolumu ji atsiduodavo pamokoms, kurių nemėgo ir kurios sunkiai ėjo jai. Jos broliukas ir sesutės dažnai ją erzindavo žaidime ar pamokose, ar kartais ją peikė, bet ji vien išvardavo: "O kaip aš norėčiau užsirištinti ir atkeršyti!" Visgi ji tuojau surimtėdavo ir būdavo vėl meili ir maloni.

Ne vien pati Onutė norėjo būti labai gera, bet ji troško, kad ir kiti taip pat būtų geri. Ji dažnai perspėdavo savo broliuką ir sesutes, ir kartais jiems būdavo labai nesmagu, ir mokytoja turėdavo tirti Onutės uolumą. Viena iš jos didžiausių pasiaukojimų ir aukų buvo susiturėti nuo tų mažų perspėjimų ar patarimų, kuriuos staiga duodavo kitiems, bet tai visa darydavo iš nuoširdžios meilės dėl savo artimųjų draugučių labo ir gera.

Beveik nesuskaitomi buvo jos pasiaukojimai ir aukos, kurias Onutės jaunutė prakilni siela darė ir aukojo Gerojo Dievo meilei. Ir ne visos buvo mažos aukos. Nes, kai apmąstai kūdikio prigimtą pamėgimą dėl žaidimo, skanumynų ragavimo, juokų, ir kitų smagumėlių, nuoširdus atsižadėjimas, kuriuo Onutė atsisakė nuo to visa, buvo tikrai karžygiškas.

Be savęs atsižadėjimo, Onutė pratinosi kantrumo kentėjime, kol pagaliau atrodė jai, kad rado tikrąjį džiaugsmą kentėdama dėl Jėzaus meilės. Mintis, kaip daug Jėzus kentėjo, žadino jos troškimą, kad galėtų tiek daug kentėti, kiek tik gali, ir tai visa atgalion aukoti dėl Jėzaus. Vieną kartą ji nusidegino savo piršteliu, ir labai skaudėjo; ji buvo klausta, ar labai skauda? "O,

tai yra vien niekis," atsakė Onutė. "Gi Jėzus kentėjo daugiau." Kai jos rankutės suskildavo nuo šalčio ir reikėdavo tepti glicerina, kurios pagalba išgytų suskylimai, ji savo rankutes trindavo taip ilgai, kad labiau skaudėdavo. Už savo pavyzdį ji ėmė Kūdikėlį Jėzų, ir visu savo išgalėjimu ryžosi sekti Jo pėdomis.

Onutė labai neapkentė net mažiausių klaidų. Ir kai manė, kad užrūstino Dievą, ir suneramino kurį nors asmenį, ji sutrinta širdimi meldė atleidimo ir ryžosi atgailoti, reikšdama gailestį ir didelę meilę.

Ir neįstabu, kad tą angelų mažą sesytę, kuri gyveno dėl Jėzaus meilės, jie ėmė ją į Jo Švenčiausios Širdies valstybę, kur kartu su jais galėtų nenustojančiai Jį garbinti ir amžinai džiaugtis tuo visu, "ko akis negėjo, nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo, ką Dievas priėngė tiems, kurie Jį myli." (I Kor. II, 9).

Aukos Seminarijai:

Suteiktos TT. Marijonų Seminarijos Naujosios Kopyčios Kertinio Akmens Pašventinimo Iškilinėse

Šimaitienė T.	1.00
Radavičienė O.	1.00
Krinskienė O.	1.00
Kuiras M.	1.00
Milingienė P., Aurora, Ill.	1.00
Šiuvienė O.	1.00
Prietikaitė P.	1.00
Melingis J., Aurora, Ill.	1.00
Širvinskis N.	1.00
Jenušauskienė M.	1.00
Taulionis J.	1.00
Švaikauskienė O.	1.00
Plečkaitis P.	1.00

Seminarijai Aukos Prisiūstos I Centru:

Nausėdienė A., Kewanee, Ill.	2.00
Samas A., Chicago, Ill.	2.00
Kirtiklienė M., Seltzer City, Pa.	2.00
Rabiskauskienė O., Kingston, Pa.	1.00
Bagdonas V., Newark, N. J.	1.00
Eidentienė J., New Britain, Conn. ..	1.00
Janauskienė A., Chicago, Ill.	1.00

*Visiems aukotojams nuoširdžiai dėkojame.
Tėvai Marijonai.*

Maldos Apaštalavimas Švenčiausioje Jėzaus Širdyje

NURODYMAI PROMOTORIAMS

Brangus Promotoriau:

Vasara, gražus metų laikotarpis su savo ilgomis saulėtomis dienomis ir progomis ilgiau tyrame ore praleisti liuosą laiką, gali taip pat ir mums kaipo promotoriams kliudyti savo pareigas ištikimai atlikti. Atostogų bei pasilsėjimo noras glūdi ore. Daugelio parapijinių draugijų bei organizacijų veikimas yra nutrauktas. Patys promotoriai, kaip ir jų būrelio nariai, gal būt išvažiavę, tad draugijos lapelių išdalinimas pasidaro sunkesnis. Dėl šių ir kitų priežasčių, atostogų laikas yra geras promotorių ištikimumo išbandymas.

Tikrai uolus promotorius šiuo laikotarpiu supras didesnių pastangų reikalingumą. Kaikurie promotoriai nežiūrint vargo, net pasiketina per paštą išsiųsti lapelius tiems nariams, kurie yra po jų priežiūra, kuomet jie patys, arba jų būrelio nariai nepribūna mėnesiniame lapelių išdalinime. Ši praktika yra pagirtina. Atsargumo žodis, tačiau, yra reikalingas. Tokiuose atsitikimuose reikia ypatingu būdu prižiūrėti, kad sugražinimo antrašas (promotoriaus) būtų uždėtas ant konverto ir, kad būtų pridėtas tinkamas krasos ženklelis. Kitaip, kaip jau nesyki pasitaikė, pašto autoritetai gali sugražinti siuntinį į valstybinį ofisą (kadan gi tas adresas yra vienintėlis lapelyje), o mums iš to pasidarys nereikalingos išlaidos.

Net per šiuos vasaros mėnesius paprasti promotorių susirinkimai turėtų būti lankomi ištikimai. Toks ištikimumas užtikrina greitą lapelių gavimą, ir taip pat duoda progos išgylėti gerų patarimų iš vietinių direktorių, kas šiuo laiku yra labai naudinga. Pavyzdžiui, bus labai naudinga ypatingai pabrėžti Šv. Mišių klausymą sekmadieniais ir šventadieniais per visą vasarą, kas labai dažnai nedaroma. Matydami visus kūnui ir sielai pavojus, mes turėtume taipgi paraginti savo būrelio narius prie tankesnio Šv. Komunijos priėmimo.

Bendroji intencija, kurią Šv. Tėvas ši mėnesį paskyrė, nurodo kilnų darbą, kuris turėtų visus narius gyvai perimti. Kvieti-

mas melstis už kalinius turėtų priminti mums, kad tai yra gailestingas kūno darbas lankyti tuos, kurie yra įkalinti kalėjime, ir prisidėti kiek tik mes galime prie jų kūno ir sielos gerovės. Viduramžy buvo labai daug brolių, kurių nariai pasišventė šiam kilniam darbui, taip pat ir šiandien randa si draugijų, ypatingai Prancūzijoje, kurių nariai ne tik lanko ir gelbsti kaliniams, bet ir padeda aprūpinti jų šeimų reikalus.

Tai nėra mūsų intencija raginti, kad kalinių lankymas būtų oficialiai praktikuojamas mūsų vietiniame centre. Tas būtų priešinga mūsų apaštalavimo siekimui. Tačiau intencija ši mėnesį pataria nariams pridėti prie savo gailestingųjų darbų ši apaštalavimą tarp kalinių, ne tik dažnai juos lankydami, su jais pasikalbėti, bet ir aprūpinti juos gerais skaitymais, valgių dovanėlėmis ar drabužiais, dėstyti katekizmą, ar kitokiais būdais šelpti katalikų kapelionus, kurie dirba šias paklydusias avis išgelbėti Kristui.

Labai lengvu ir prieinamu būdu, Tamsta gali paraginti savo būrelio narius siųsti kuriam nors kapelionui jųjų perskaitytus "Kristaus Karaliaus Laivo" numerius. Šio sumanymo įvykdymas tai bus tikras apaštalavimo darbas.

Bendroji liepos mėnesiui 1936 m. intencija, kurią Šventasis Tėvas Pjus XI paskyrė:

Kaliniai

DAR NIEKUOMET nebuvo toks didelis kalinių skaičius kaip šiuo laiku. Neišmintingas religijos bei sielos antgaminių principų išauklėjimo nustojimas neišpasakytai daug prisidėjo prie tiek daug nusikaltimų, kad mūsų kalėjimai yra pripildyti nežmoniškai. Be to, nekuriose vietose daugelis pagėdauja būti įkalinti kaip persekiojimo aukos.

Šventasis Tėvas kviečia mus ši mėnesį aukoti mūsų maldas ir gerus darbus už visus šiuos nelaiminguosius. Lankyti tuos, kurie yra įkalinti kalėjime; parūpinti jiems gerų pasiskaitymų bei kitų reikmenų; pa-

dėti jiems išgyti tiesą ir, kad būtų žmoniš-
kai prižiūrėti — visa tai yra pagirtini gai-
lestingumo darbai tiems, kurių gyvenimo
aplinkybės leidžia juos atlikinėti. Tačiau
malda už kalinius yra gailėstingas bei uo-
lus lavinimas, kuris yra visiems lengvai pri-
einamas.

Reikėtų atsiminti, kad įkalinimas kalėji-
me nevisuomet yra blogas ženklas. Dažnai,
nesuprastoje Dievo Apvaizdoje, tai yra ma-
lonė — atsivertimo ir išganymo priežastis.
Todėl, mums reikėtų melstis, kad kaliniai
taip išvien su Dievo malone veiktų, kad jų
įkalinimas virstų tikra atgaila už skriaudas,
ir sustiprintų juos pasiryžime tokių blogu-
mų nekęsti ir nedaryti, tokiu būdu tas daug
padės jų nemirtingosios sielos išganymui.

YPATINGA MISIJŲ INTENCIJA:

Daugiau Misijonierių Šiaurės Indijoje

ŠV. VINCENTAS DE PAUL

Liepos mėnesiui globėjas

Vincentas gimė Aquitaine, Prancūzijoje, ir
iš priemenėlio išaugo kilnios dvasios vyras —
jis tapo kunigu. Netrukus po išsišventini-
mo kunigu jis buvo turkų pavergtas ir par-
duotas kaip vergas. Atversdamas savo po-
ną, jis su juo pabėgo į Prancūziją. Kara-
lius, patenkintas jo uolumu, padarė jį vi-
sos karalystės vergų vyresniuoju. Šv. Pran-
ciškaus Saleziečio pakvietimu, jis buvo Ap-
lankymo Seserims dvasios vadu keturiasde-
šimt metų. Noras rūpintis vargšų dvasine
gerove patraukė jį prie misijonierių kongre-
gacijos įsteigimo. Jo gailėstingosios sese-
rys-vienuolės yra amžinas paminklas, išreiš-
kias jo meilę vargšams ir apleistiesiems.
Jis mirė Paryžiuje 1660 metais, sulaukęs aš-
tuoniasdešimt metų. Popiežius Leonas XIII
paskelbė jį visuotinu globėju visų gailėstin-
gųjų organizacijų, kurios paneši į tą uoliąją
draugiją vadinamą Šv. Vincento de Paul
Draugija.

LAVYBA

Gailėstingumas vargšams. — “Jei kas sa-
kys, ‘Aš myliu Dievą,’ ir neapkęs savo ar-
tumo, jis yra melagis.” Didelė dalis šių die-
nų žmonių meilė nėra tikras katalikų gai-
lestingumas, nes toji meilė daugiau pasi-
reiškia kūnui negu sielai. Kūniški patogū-
mai nėra tikras laimės centras.

KAIP PRASIDĖJO L.R.K.S.A. JUBILIEJINIS SEIMAS

Jubiliejinis Lietuvių Romos Katalikų Su-
sivienymo Amerikoje seimas prasidėjo iškil-
mingomis Šv. Mišiomis birželio 29 d., 10 val.
ryto, Dievo Apvaizdos parapijos bažnyčioj
Chicagoj, dalyvaujant Chicagos vyskupui W.
O'Brien, D. D. ir skaitlingai Chicagos lie-
tuvų dvasiškiškai. Iškilmingas Šv. Mišias
atnaušavo centro dvasios vadas kun. J. Ka-
sakaitis. Jubilejui pritaikintą pamokslą sa-
kė vienas svečių kunigų. Per Mišias gie-
dojo žymiausias Amerikos lietuviųj Chicā-
gos vargonininkų — vyrų Sasnausko vardo
choras, vedamas komp. Antano Pociaus.

Po pamaldų Dievo Apvaizdos parapijos
salėj buvo suruošti atstovams bendri pietūs.
Tuo reikalu rūpinosi komisija iš H. Micke-
liūnienės, A. Bacevičiaus, padedant visai 101
kuopai.

Po pietų nedelsiant visi atstovai busu bu-
vo nuvešti į Morrison viešbutį pradėti sei-
mą. Tuo reikalu rūpinosi komisija: J. En-
čeris ir P. Čižauskas.

Vakare 7 val. atstovai in corpore suva-
žiavo į Marquette parką, kur buvo padėtas
vainikas ant Dariaus-Girėno paminklo, da-
lyvaujant Amerikos Legijono Dariaus-Girė-
no postui. Kalbėjo miesto valdžios atstovai,
rinktiniai kalbėtojai iš seimo atstovų ir kiti.
Muzikalę programą išpildė Gimimo Panelės
Švč. parapijos didžiulis choras vedamas muz.
B. Janušausko. Tuo reikalu rūpinosi adv.
Charles Kal ir J. Mickeliūnas. Po iškilmių
prie paminklo atstovams bendra vakarienė
Gimimo P. Švč. parap. salėj ir pasilinksmi-
nimas įvyko.

Seimas prasidėjo birželio 29 d. ir tesias
iki liepos 2 dieną. Sakoma, kad šis Auk-
sinio Jubilejaus Susivienymo seimas buvo
tikrai istorinis atstovų skaičiumi. Atstovai
atvyko iš visų Jungtinių Amerikos Valsty-
bių.

—♦♦♦—
“Kas gi papiktina vieną iš šitų mažutė-
lių, kuris į mane tiki, tas vertas, kad asilo
sukamų girnų akmuo būtų užnertas jam ant
kaklo ir kad jis būtų nuskandintas jūros gi-
lumoje.” (Mato XVIII, 6).

KAS GIRDĖT MARIANAPOLY

Besiartinant vasarai visose mokslo įstai-gose prasideda atostogos. Paskutinėmis die-nomis įvyko kvotimai ir mokyklos užbaigimas — AKTO DIENA tiems, kurie baigė mokyklą. Panašiai įvyko Marianapolio kole-gijoje birželio 14 dieną.

Prie šių iškilmų rengtasi iš kalno. Daug nemalonumo padarė kelių dienų lietus, kuris nesustojo nė birželio 14 d. sekmadienyje, kuomet į Marianapolį traukė būriai svečių iš įvairių Rytinių Valstybių, daugiausia ži-noma tėvai ir giminės tų jaunuolių, kurie turėjo gauti brandos liūdijimą. Tų gi jau-nuolių būta net 25. High school baigusių 10 ir ž. kolegiją — 15. Jaunuoliai kilę iš įvairių Amerikos lietuvių kolonijų.

Iškilmės prasidėjo 9 valandą ryto pamal-domis. Iškilmingas šv. Mišias prie viešai išstatytojo Švenčiausio laikė gerb. Rektorius kun. dr. J. Navickas, asistuojant kun. J. Vaškevičiui dijakonui ir kun. J. Vosyliui sub-dijakonui. Iškilmėms pritaikintą pamokslą pasakė kun. Vaškevičius. Prieš pat pamal-das į kopyčią atmaršavo, tegomis apsitaisę, high school baigusieji ir paskui juos kostiu-muose kolegijos abiturijantai. Per pamal-das giedojo kolegijos choras, gražiai pagie-dojus solo klierikui Tamui Poškai, kuriuo klausytojai buvo susižavėję.

Po pamaldų svečių priėmimas — pietūs. Valgomajame turbūt niekad nebuvo tiek sve-čių, su viršum 100 asmenų. Tai vis solemni-zantų tėvai, giminės, artymi draugai. Prie didžiojo stalo garbės svečiai, kolegijos vado-vybės ypatingai šioms iškilmėms pakviestie-ji. Muzika garsintuvais skleidėsi po visos kolegijos rūmus, parką, mišką.

Antrą valandą po pietų įvyko Aktas. Pro-grama buvo ilga, bet labai iškilminga, jau-tri, nes tai buvo džiaugsmo ir kartu liūdesio valanda. Buvo džiaugsmo valanda, nes jaunuoliai po keletos sunkių darbo metų paėmė į savo rankas brandos atestatus. Džiaugėsi abiturijantai, džiaugėsi jų tėvai. Daugelis apsiverkė, žiūrėdamas į šias iškil-mes, klausydamasis šių jautrių pasižadėjimo ir atsisveikinimo kalbų.

Kartu šios iškilmės buvo ir liūdesio va-landa, nes jaunuoliai, praleidę čia kolegijoje

keletą savo gražiausių jaunatvės metų, pil-nų skaidriausiais atminimais, surištais arty-miausiais draugiškumo ryšiais, neužmiršta-mais atminimais. Buvo sunku pasakyti tą paskutinį Su Diev! savo prieteliams gerb. Mokytojams, ypatingai savo mylimam Kun. Rektoriui, pasakyti atsisveikinimo žodis sa-vo brangiems draugams, su kai kuriais gal jau niekad neteks susitikti. Gaila palikti toji antroji tėviškė — Marianapolio Kolegi-ja — Alma Mater.

Programą pradėjo gerb. Kun. Rektorius, pasakydamas gražią kalbą, pasveikindamas atvykusius svečius. Toliau stud. Antanas Akstinas skaitė savo High School '36 Metų Pranešystę. Stud. Julius Stankus atsisveiki-no High School baigiančiųjų studentų var-du; jam atsakė mokinys Alfonsas Janušonis. Kolegijos vardu atsisveikino stud. Jonas Šakočius; jam atsakė stud. Antanas Drangi-nis.

Diplomus dalino ir savo žodį tarė gerb. kun. Augustinas Petraitis, šv. Kazimiero Worcester, Mass. parapijos klebonas, didelis Marianapolio Kolegijos prietelis bei rė-mėjas, žymus mūsų visuomenės vadas. Jau-nuoliai atmins iš kokio Lietuvio rankų jiems teko brandos liūdijimas!

Akto Dienos kalbą pasakė garbus svečias p. Petras Daužvardis, einąs pareigas Lietu-vos generalinio konsulo New York. Gerb. Konsulas savo gražioje kalboje nušvietė jau-nuoliams kelią, nurodydamas ko iš jų laukia plačioji Amerikos Lietuvių visuomenė, kaip džiaugiasi tosios visuomenės vadai, matyda-mi, kad jųjų eilės ne retėja, bet stiprėja, daugėja, nes visą jaunuolių būrys, tikrai katalikiškai lietuviškai nusistačiusių stoja į visuomeninį darbą. Džiaugiasi gerb. Kon-sulas, jog nemaža šių jaunuolių ruošiasi va-sarą vykti į Lietuvą ir tenai eiti aukštuosius mokslus. Ši Akto Diena tai džiuginantis reiškinys Amerikos Lietuvoje šį gražų 1936 metų pavasarį.

Be šių garbingų svečių Akto programoje kalbėjo dar seniausias Marianapolio mokyto-jas, tai kun. A. Bublys. Jisai savo ilgo gy-venimo patyrimais nurodė jaunuoliams kas juos laukia už kolegijos slenkščio. Visos

tos dangų siekančios svajonės greitai išsi-
blaško, kuomet jaunuolis susiduria su realiu
gyvenimu. Paskutinį žodį tarė gerb. Kun.
Rektorius, kreipdamas dėmesį į tai, kaip
šioje iškilmingoje valandoje nuo sienų iš
auksinių rėmų žiūri į mus veidai garbingų
mūsų Bažnyčios, Tautos vadų, šios Kolėgi-
jos Kūrėjų, kurie savo milžiniškais darbais
paliko mums gražiausius darbštumo ir pa-
siaukojimo pavyzdžius. Sekime jų pėdomis,
vykdykime tai, ko išmokome Marianapolyje
ir atnešime džiaugsmo savo seniems tėve-
liams ir visai mūsų tautai.

High School baigė šie jaunuoliai:

Stasys Saplys, Detroit, Michigan, Pranas
Balčiūnas, Chicago, Ill., Jonas Grina, Law-
rence, Massachusetts, Antanas Akstinas,
Brockton, Mass., Pranas Dūkšta, Brockton,
Mass., Vincas Urbonas, Waterbury, Conn.
Julius Stankus, New York, N. Y., Petras
Venslauskas, New York, N. Y., Juozas Ilke-
vičius, Nashua, N. H., Jurgis Juodelis, Ne-
wark, N. J.

Pimaisiais mokiniais išėjo: Pranas Balčiū-
nas, Antanas Akstinas ir Jonas Grina.

Ž. Kolegiją baigė šie jaunuoliai:

Vladas Alinkas, Braddock, Pa., Antanas
Bambalas, Chicago, Ill., Juozas Kamandu-
lis, Brockton, Mass., Juozas Gudas, Wor-
cester, Mass., Eduardas Kundrotas, Wor-
cester, Mass., Aleksandras Petronis, No.
Adams, Mass., Juozas Mekšraitis, Miners-
ville, Pa., Jonas Savukynas, Pittston, Pa.,
Bronius Mažukna, Worcester, Mass., Jonas
ir Stasys Lukšiai, New Philadelphia, Pa.,
Leonas Pečiukevičius, Philadelphia, Pa.,
Pranas Kašėta, Wilkes-Barre, Pa., Juozas
Stanionis, New, Philadelphia, Pa., Jonas
Šakočius, Pittston, Pa.

Pirmasis mokiniais išėjo: Leonas Peči-
kevičius, Bronius Mažukna ir Antanas Bam-
balas.

Savo Vyresniesiems Draugams linkime
geriausio pasisekimo ir gausiausios Augš-
čiausiojo palaimos!
L. K.

PHILADELPHIA, Pa. — Birželio 23 die-
ną atidarant demokratų partijos nacionali
suvažiavimą, kuriame buvo išrinktas kandi-
datas į J. A. Valstybių prezidentus, malda
atkalbėjo Jo Eksc. vyskupas Lamb, Phila-
delphijos vyskupas pagalbininkas.

Dešimties Metų Kolegijos Su- kakties Proga

Kolegijai aukojo šie GG. Prieteliai:

- \$100.00 — Kun. Jonas Ambotas (Hart-
ford, Conn.), Kun. Jonas
Vaitekūnas (Providence, R.
I.);
\$50.00 — pp. Povilas ir Marija Žadei-
kiai (Washington, D. C.),
Kun. Augustinas Petraitis
(Worcester, Mass.);
\$30.00 — p. Elzbieta Strungytė (New
York, N. Y.);
\$25.00 — Kun. Jonas Balkūnas (Mas-
peth, N. Y.);
\$10.00 — Kun. Pranas Strakauskas,
Kun. Juozas Aleksūnas,
Kun. Jonas Kripas, p. Pe-
tronėlė Strungytė, p. Mag-
dalena Grybaitė.
\$5.00 — Kun. Juozas Baltrūnas, An-
tanas Peldžius.

Visiems GG. Rėmėjams tariu nuošir-
džiausia ačiū! —

Kun. J. Navickas, M.I.C.,

Kolegijos Rektorius.

JAUNI VYRAI!

Ar Jūs no-
rėtumėte sa-
ve paaukoti
Dievui kaipo Broliai kaipi Vienuoliai, tobulinant savo gy-
venimą malda ir darbu vienuolyne ramybėje bei tyloje?

Jei moki koki nors amatą, pašvęsk jį Dievo tar-
nyboj! Jei nemoki j kio amato, mes Tamstą mielai
išmokysim. Visą gerumą, kurs tavyje yra, paaukok
geram tik lui ir tač Broliauku Vienuoliu — Marijonu.
Jei jauti savyje pašaukimą tapti Broliauku, dėl toli
mesnių informacijų kreipkis į

REV. FATHER MASTER OF NOVICES
Marian Hills Seminary Hinsdale, Ill.

Platinkite naudingiausią savaitraštį "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. Canal 7790

T. Marijonų Rėmėje mokestis ir "Laiva" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

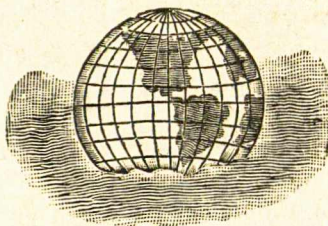
Kreipiantis su paklausimais, reikia įdėti 3c kra-
sos ženklelį atsakymui.

Katalikų Pasaulyje

AMSTERDAMAS, Olandija. — Vokietijos naciai iškėlė šimtus bylų savo teismuose prieš katalikų kunigus, vienuolius-es ir tretininkus-es už tariamą “nusikaltimą dorovei” tikėjosi atsiekti sau didelį dalyką. Jie galvojo, kad prieš katalikus išjudinsią ne tik Vokietijos gyventojus protestantus, bet dar ir kitų šalių nekatalikus. Tačiau iš to viso nacių sankalbio prieš katalikus išėjo tik vienas muilo burbulas. Dar blogiau. Jie patys už tuos savo piktuosius žygius iš kitų šalių susilaukė tik protestų ir karčiais žodžiais peikinimų. Nei Vokiečiai protestantai, nei kitų šalių nekatalikai nepareiškė nuostebos žinodami, kad kunigų ir vienuolių kaltinimai už “nusikaltimą dorovei” yra pačių nacių išgalvoti ir teismuose visoki prieš kaltinamuosius statomi įrodymai stačiai suklastoti, kad tuo būdu išliejus savo kerštą prieš kunigus ir vienuolius, kurie atsisako pataikauti Hitleriui ir jo pakalikams ir katalikų jaunimą gina nuo dvasiško pavergimo. Susidūrę su tais ir kitais nepasisėkimais kovoti prieš katalikus, nacių vadai dabar pradeda naują ir jau aštresnę kampaniją prieš Katalikų Bažnyčią. Jie dabar per spaudą jau aiškiau pasisako, ko jie nori ir ko siekia. — Šį kartą jie jau atvirai reikalauja, kad visos katalikų įstaigos Vokietijoje arba turi būti uždarytos, arba paduotos valstybės (žinoma, nacių) kontrolei. Reikalauja panaikinti visas katalikų jaunimo organizacijas ir, ant galo, kunigų ir vienuolių celibatą.

Katalikų Bažnyčią Vokietijoje gyvena nepaprastai sunkius laikus. Praeitės istorija liūdi, kad Bažnyčia yra laimėjusi kovas su didesniais žmonių tironais. Ji laimės ir šį kartą su naciais. Hitlerio vadovybėje esamos nacių pozicijos bus sutriuškintos. Prieš Kryžių sutrupės visi iškeliami nacių dievukai.

MADRIDAS. — Privačiais keliais sužinoma, kad radikalai ir toliau degina katalikų bažnyčias įvairiose Ispanijos dalyse. Tarp kitų sudenginta bažnyčia Manilla mieste. Ši bažnyčia turėjo meno brangią kolekciją.

ROMA. (per paštą). — Birželio 7 d., sekmadienį, Jo Šventenybė Popiežius Pijus XI atidarė ir nuodugniai apžiūrėjo galutinai įrengtą Lietuvos skyrių spaudos parodoje. Jis gyvai domėjosi išstatytais eksponatais, iškeldamas asmeninius atsiminimus ir tėviškai pagirdamas gražų skyriaus įrengimą.

Jo Ekscelencija vyskupas Teofilus Matulionis yra Lietuvos spaudos skyriaus vyriausioju globėju.

VATIKANAS. — Šventasis Tėvas Popiežius Pijus XI trumpai kalbėjo įvykusioje anadien slaptoje konsistorijoje skiriant du naujus kardinolus. Paliėtė tik komunizmą šiais žodžiais: “Daug ženklų rodo, kad Dievo pagelba didėja gausėjant Bažnyčios priešų skaičiui.”

ST. LOUIS, Mo. (per paštą). — Katalikiškos misijos šią vasarą bus turimos nekatalikams St. Joseph vyskupijos ir St. Louis arkivyskupijos ribose, Missouri valstybėje. Plane numatyta aplankyti 42 miestelius. Šiuo darbu užsiims Misijų kongregacijos dvylika kunigų, kurie po du su automobiliais lankys miestelius, kiekviename jų apsisistos vieną savaitę ir kas vakaras turės prakalbas gatvėse, arba parkuose. Nuvykę į skirtą miestelį misionieriai pirmiausia paskleis skelbimus apie rengiamas misijas ir kokioj nors žymesnėj vietoj iškabins dežutę, kad žingėdaujantieji apie Katalikų Bažnyčią ir tikėjimo tiesas įmestų jon raštu paklausimus, į kuriuos bus atsakyta ir išaiškinta prakalbų laiku. Susirinkimai bus pradėti ir užbaigti su malda. Po prakalbų bus nemokamai dalinama katalikiškoji literatūra.

LIETUVIAI KATALIKAI AMERIKOJE

NEW HAVEN, Conn. Sekmadienį, gegužės 31 d. mūsų gerb. klebonas kun. V. P. Karkauskas iš sakyklos pranešė labai skaudžią žinią, būtent, kad J. M. Vyskupo, jis yra paskirtas klebonu į Šv. Antano parapi-

ją, Ansonia, Conn. Pranešė, kad už sayaitės laiko apleidžia Šv. Kazimiero parapiją, kurioj klebonavo per 21 metus. Labai nuoširdžiai atsisveikino su visais parapijonais.

Sekmadienį, birželio 7 d. susilaukėme naujo klebono kun. M. Pankaus, kuris kvietė visus parapijonus į pagelbą dirbti šioje parapijoje. Kun. M. Pankus atvyko iš Bridgeport, Conn., kur išbuvo klebonu 25 metus.

CHICAGO, Ill. — Pirmadienio rytą, birželio 22 d., išvažiavo į Thompsoną, Conn., į Tėvų Marijonų kapitulą d. g. kun. J. Jakaitis, M.I.C., kun. V. Kulikauskas, M.I.C., kun. J. Vaitkevičius, M.I.C., kun. J. Mačiulionis, M.I.C., ir kun. A. Andriūšis, M.I.C.

Tėvų Marijonų kapitula įvyksta kas treči metai, į kurią suvažiuoja provincijos tarybos nariai ir visų namų astovai. Kapitulos posėdis įvyko ketvirtadienį, birželio 25 d.

BALTIMORE, Md. — Birželio 12 d. dienraščiai pranešė, kad Baltimorės vyskupijoje 50 kunigų pakeičia vietoms, perkelti į kitas parapijas. Tarp jų ir mūsų gerb. kun. Kazimieras Keidošius, kuris keliamas į Šv. Kryžiaus katalikų (kitataučių) parapiją už vikarą. Per tris metus kun. Keidošius darbavosi Šv. Alfonso lietuvių parapijoje, tad lietuviai susijaudino netekdami savo malonaus kunigėlio, kuriam linki geriausių pasekmių kitoj parapijoje. Kun. Keidošius aštuntas lietuvis kunigas, kuris darbuosis kitataučių parapijoje, šioj vyskupijoje.

GREENFIELD, Mass. — Greenfield lietuviai sužinoję, kad Atholio Šv. Pranciškaus lietuvių parapijos klebonas kun. P. Juraitis išvyksta į Lietuvą sustiprinti savo sveikatą, siunčia nuoširdžiausius linkėjimus, nes kun. P. Juraitis du kart per metus atvyksta į Greenfield ir airių parapijos bažnyčioje aprūpina lietuvius dvasiniais reikalais. Todėl jis šioj kolonijoje yra labai mylimas ir gerbiamas.

ATHOL, Mass. — Sekmadienį, birželio 14 d., Lietuvos Vyčių kuopa surengė išleis-tuves savo Dvasios Vadui ir Šv. Pranciškaus lietuvių parapijos klebonui kun. Pijui Juraičiui, kuris praeitą savaitę išvyko į Lietuvą. Bankiete dalyvavo daug jaunimo ir tėvelių ir svečių iš kitų kolonijų. Visi lin-

kėjo kun. Juraičiui laimingos kelionės ir gero poilsio tėvynėje ir sveikam sugrįžti į šią parapiją.

LIETUVOJE

RIETAVAS. — Per Sekminių šventes Rietavo bažnyčioje yra įvesta 40 val. Šv. Sakramento adoracijos atleidai. Nežinomi asmenys, pasinaudodami lietingu oru ir nakties tamsa, birželio pirmos dienos naktį iš Rietavo bažnyčios pavogė dvi dideles, brangias kūpkas, vieną relikvijorių nuo Šv. Antano altoriaus ir divoną nuo altoriaus laiptų. Bažnyčioje buvo tamsu, todėl vagiliai paėmė gyvą lemputę ir ją užsižibinę, pasišviesdami vykdė savo šventvagišką darbą. Kūpkos atleidų metu buvo pilnos Šv. Sakramento, kurį vagiliai išpylė ant altoriaus. Rietavo parapijoje švenčiama dar ir 3-čia Sekminių diena, todėl ir tą dieną erdvi Rietavo bažnyčia buvo pilnutėlė žmonių. Tikintieji padarytą šventvagystę skaudžiai atjautė ir vietos klebono kviečiami po pamokslo varpams liūdnai gaudžiant vėl susirinko permaldauti Viešpatį Jėzų, esantį Švė. Sakramente už padarytus išniekinimus ir šventvagystes.

Šitokia vagystė Rietavo bažnyčioje įvyko pirmą kartą.

Be to, netrūko ir visokių karabelninkų bei elgetų, kurie įvairiais būdais giedojo, rėkavo ir t. t. Bet tuos visus riksmus viršijo "Aušros" cirko garsiakalbis, kuris būdamas nusuktas bažnyčios pusėn, savo aliarmu trukdė tikintiesiems melstis.

UBIŠKĖ. — Sekminių 1 d. buvo tikrai nepaprasta. Didesnė bažnytėlės pusė buvo pripildyta vyrų, ir dar ne bet kokių — vyrų pačiam amžiaus stiprume. Kai kam neaišku, iš kur jų čia tiek daug susirinko. Dalykas paprastas — katalikai vyrai ėjo prie altoriaus stiprybės, Sekminių ugnies pasisemti. Po pamaldų — jaunimas visus džiugino: ubiškiečiai sportavo, kaunataviškiai dainavo, o tėvai — tie, matyt, džiau-gės gražiu jaunimo pasilinksminimu. Šią gražiąją šventę suruošė Ubiškės pavasarininkai, kas gi kitas — tai vienintėlė jaunimo organizacija, kuri auga, kaip ant mielių visoje Lietuvoje.

1, -

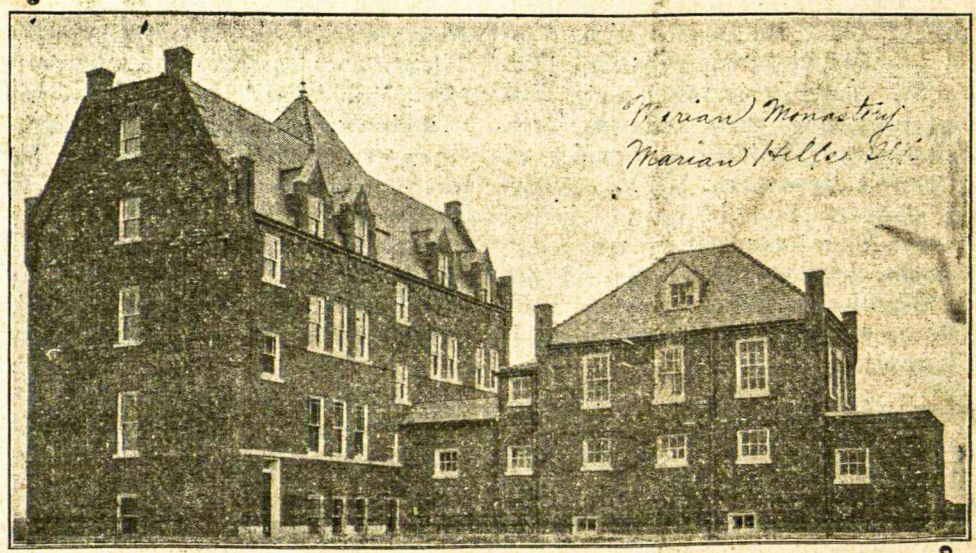
ALP 2272

PIRMOJI VAKARINIŲ VALSTYBIŲ
LIETUVIŲ DIENA

įvyks

SEKMADIENĮ, LIEPOS-JULY 5, 1936

Marijos Kalneliuose, Hinsdale, Illinois

Ruoškites į LIETUVIŲ DIENĄ. Visi: Draugijos, Pavieniai, Profesjonalai ir Biznieriai, Kur Galėsite Linksmai Laiką Praleisti ir Vienas su Kitu Pasimatyti. Bus Labai Graži Programa: Kalbų, Dainų, Muzika ir Įvairių Žaidimų.

Visus Nuoširdžiai Kviečia

RENGĖJAI.

pg. 244. 319